Якщо в нашій безталанній мові
Набереться двісті тисяч слів,
То за кожне українське слово
Вже поклали сто голів...

Нашу мову величаву
Чуємо не всюди.
І не мова винна в цьому —
Винуваті люди.
Не вживеться щира мова
З кволими рабами,
В яких думка на припоні,
Язик за зубами.
У чиновницьких чуланах,
Де столи дубові,
Де неволя і сваволя,
Тісно нашій мові.
По крамницях та пивницях,
Де й повітря п'яне,
Гасне, в'яне слово наше
Степове, духмяне.
Не для "куплі" мова наша
І не для "продажі".
Не для того, щоб базікать
На ледачім пляжі.
Наше слово не ввібгати
У сухі трактати,
Щоб лакейством хліба кусень
Підло заробляти,
Щоб брехати, щоб дурити,
Забивати баки,
Позичаючи нахабно
Очі у собаки.
На зачовганих асфальтах,

Де смолою пахне,
Наше слово крила губить,
Наша мова чахне...